

چرا در شوراهای ضد سرمایه داری متشکل شویم

جمعه، ۲۵ آذر ۱۳۹۰، ۰۰:۰۰ وبلاگ کارگران نیروگاه های ایران

هر شکلی از سازمانیابی دارای مضمون و محتوا هم می باشد. به واقع بایستی گفت شکل با مضمون ارتباط ساختاری یا ارگاتیک دارد؛ یعنی با وجودی که شکل بطور عینی همان مضمون و محتوا نیست، اما به نوعی می توان گفت شکل، تظاهر بیرونی محتوا و مضمون می باشد. بنابراین شکل شورا نیز با مضمون و محتوا رابطه ساختاری و ارگاتیک دارد. این سخن به این معنی خواهد بود که هر جریانی برای تشکل خود اسم شورا را برگزیند و فاقد ویژگی ها و محتوای یک تشکل شورایی باشد، شورا نیست. و می توان مثال هایی هم زد. سرمایه داران در هر زمینه ای دست به وارونه سازی و تحریف می زنند و واقعیات را دگرگونه به خورد توده مزدبگیر می دهند؛ در این زمینه می توان به شوراهای اسلامی اشاره کرد، که هم از نظر شکل و هم از نظر محتوا و مضمون یک تشکل ارتجاعی و ناکارآمد برای طبقه کارگر بود و هست. زیرا از سوی دولت سرمایه داری برای مقابله با اعتراضات کارگری و شکل گیری جنبش کارگری به وجود آمد و ماهیت ضدکارگری داشته و دارد. کارگران در عمل و به طور عینی فعالیت شوراهای اسلامی کار را همسو با منافع سرمایه داران و کارفرمایان شناخته اند و با بی اقبالی کارگران روبرو شده اند. در هر صورت کارنامه ضدکارگری شوراهای اسلامی کار خود حدیث مفصلی است که در آینده به زوایایی از آن هم خواهیم پرداخت. اما همین قدر اشاره کنیم که پسوند اسلامی خود آشکارا تضاد این نوع تشکل را با شورایی بودن نمایان می سازد؛ زیرا که فارغ از دست ساز بودنشان توسط سرمایه داری، همین پسوند اسلامی بیانگر فرقه ای و ایدئولوژیکی بودن آنان است.

به بحث شوراهای واقعی و راستین که ظرف کارآمد و سلاح برنده کارگران در مبارزات علیه سرمایه داری است بپردازیم. این شوراها در هر محل و کارگاه و کارخانه ای می توانند تشکیل شوند. اکنون ببینیم این شوراها چه ویژگی هایی دارند که آنان را از سایر تشکل ها از جمله سندیکاها و اتحادیه ها و دیگر ظرف های ناکارآمد و کند متمایز می سازد. شورا و مضمون شورا، هم چون دیگر پدیده ها و مقولات در روند تاریخی تکامل پیدا کرده است. شوراها از فعالیت آگاهانه کارگران در طی مبارزاتشان و تجربه عملی آنان در یکصد سال گذشته قوام یافته است و در مقاطعی برداشت ها و سوء استفاده های زیادی از آنها بعمل آمده است؛ به گونه ای که گروهها و قدرتمندانی که حتا در مقاطعی به نام کارگر به حاکمیت رسیدند، شوراهای کارگری خودساخته کارگران را نیز رفته رفته به خدمت خود درآوردند و در عمل شورا را هم قلب ماهیت کردند. ارتباط نمایندگان شوراها را با بدنه کارگری قطع کردند و آنان را مطیع و فرمانبردار کردند. آزادی و بحث های کارگری را ممنوع کردند و انتظار داشتند کارگران به مانند سربازان یک پادگان فرامین مافوق را اطاعت کنند.

پس بار دیگر به ویژگی های این شوراها و مکانیسم های آن بپردازیم. این شوراها با رویکرد و جهت ضدسرمایه داری تشکیل می شوند؛ زیرا شوراها از نظر ماهیتی، کارکردی و تاریخی در رابطه با ضدیت کار و سرمایه تشکیل شده اند. بنابراین ایدئولوژیک نیستند، بر مبنای منافع گروه یا جریان خاصی به وجود نمی آیند. بر فراز سرکارگران و بدون دخالت آنان به وجود نمی آیند. بنابراین جنبشی که بخواد وسیع و دخالتگر باشد و در تصمیم گیریهای خود علیه سرمایه و پی گیری مطالبات اقتصادی و سیاسی قاطعانه شرکت داشته باشد، ناگزیر است تشکل شورایی با جهت و افق ضدیت با سرمایه را برگزیند.

در محل های کار، هر بخش از کارگران، نماینده های شوراهای خود را از میان آگاه ترین کارگران قسمت خود انتخاب می کنند. این نمایندگان تا زمانی که انتخاب کنندگان بخواهند، می توانند نماینده شورا باقی بمانند. برای مدت معین یک ماه یا یک سال انتخاب نمی شوند، بلکه هر زمانی که از پی گیری مطالبات کارگران سرباز زدند و یا خود مایل نبودند، از نمایندگی کارگران عزل می شوند.

نمایندگان شورا دستمزد ویژه ای ندارند بلکه معادل دستمزد هم حرفه خود را دریافت می کنند. پروسه تشکیل، انتخاب نماینده و تصمیم گیری های بعدی باعث می شوند کارگران درگیر و در مبارزه و چالش هایی که بر سر اتخاذ تصمیم پیش می آید، رشد کنند و از پیشروان کارگری درس آموزی کنند و تجارب خود را در خدمت جنبش ضدسرمایه داری قرار دهند. کارگرانی که برای نمایندگی شوراها انتخاب می شوند بایستی به صداقت و ایستادگی در مقابل سرمایه داران و کارفرمایان مشهور باشند؛ تا بتوانند در راه پی گیری مطالبات و منافع خود و هم طبقه ای هایش استوار باشند و هر گونه فریب کاری ضدکارگری را خنثی کنند و هم صادقانه به بدنه کارگری گزارش دهند. کارگران نیز باید بتوانند آزادانه و بی وا همه و قاطعانه ضمن بیان مطالبات و خواسته هایشان، هر نماینده همسو با کارفرما را عزل کنند.

واقعیت آن است که ما کارگران در زمینه تاسیس و مکانیسم های شوراهای ضدسرمایه داری تازه کار هستیم؛ فعالان و پیشروان کارگری بایستی تجارب خود و نیز تجارب تاریخی را به دیگر کارگران برسانند. تشکیل شوراها هیچ پیچیدگی خاص و بوروکراتیکی ندارد؛ متعلق به زمان و شرایط خاص و ویژه ای نیست؛ برا ترین و فراگیرترین ظرف دخالت حداکثری کارگران است. واقعیت تاریخی بیانگر آن است که دیگر تشکل های کارگری از قبیل اتحادیه و سندیکا در راه مبارزه علیه سرمایه الکن و کم توان هستند، جنبش ضدسرمایه داری اخیر موسوم به جنبش ضد وال استریت نیز به رغم نوپا و خودانگیخته بودن شاهدهی بر این مدعاست.

نظام سرمایه داری بر پایه انباشت سرمایه، استثمار نیروی کار و سوداندوزی بنیان نهاده شده است و همه گونه کارشناس و ابزار حفظ سرمایه را در اختیار دارد؛ با تبلیغات و توهم آفرینی تلاش می کند کارگران را فاقد دانش و توان لازم برای اداره خود و جامعه اش معرفی کند. اما نظام سرمایه در ماه های اخیر دچار چالش های اساسی شده و نگران بقای خویش است. بنابراین هر جنبش و تشکل ضدسرمایه داری با شناخت موقعیت کنونی نظام سرمایه داری بایستی با افق و چشم انداز گام بردارد. با اعتماد به نفس و درک قدرت خود، به سازماندهی بپردازیم و آگاه باشیم که فقر، بیکاری، عدم امنیت شغلی و ده ها مصیبت دیگر ره آورد نظام سرمایه و حاکمیت بازار و کالایی شدن انسان و خرید و فروش نیروی کار در بازار است.

وبلاگ کارگران نیروگاه های ایران

۲۴ آذر ۱۳۹۰

Manba : www.info.hamaahangi.com